

Η ΔΑΙΜΟΝΟΠΟΙΗΣΗ ΩΣ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ (MIND CONTROL) ΣΤΙΣ ΝΕΟΦΑΝΕΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΑ ΣΤΗΝ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»

*του Νικολάου Σταυριανίδη Πρωτοδίκη Δ.Δ.,
DEA Δημοσίου Δικαίου και DEA Φιλοσοφίας του Δικαίου*

Προσφάτως, μέ την «εὐκαιρία» τῶν βομβαρδισμῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας ἀπό τό ΝΑΤΟ, ὅσοι ἀπό ἐμᾶς ἔχουμε συγγενεῖς στίς ΗΠΑ, κατάπληκτοι ἀκούσαμε ἀπό ἀρκετοὺς ἀπό αὐτοὺς ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Γιουγκοσλαβίας Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς (κουνουνιστής ἀλλά καί ἐκλεγμένος Πρόεδρος κατὰ τίς πρῶτες μετακουνουνιστικές ἐκλογές) εἶναι κάτι λιγώτερο ἀπὸ ἄνθρωπος, μόνος ὑπαίτιος γιὰ ὅ,τι κακό συμβαίνει στήν περιοχή, ἓνας τρελλός δικτάτορας, ἓνας «χασάπης» καί ὅτι οὐσιαστικῶς καμία εὐθύνη δέν βαρύνει κανέναν ἄλλον γιὰ ὅσα συμβαίνουν στήν Γιουγκοσλαβία. Γιὰ ὅποιον στοιχειωδῶς γνωρίζει τήν ἱστορία τῆς περιοχῆς, γεννῶνται εὐλογα ἐρωτήματα: Τί εἶδους θρησκευτικό ἢ παραθρησκευτικό φρόνημα ἐκφράζουν οἱ κατηγορίες αὐτές, ἔστω στηριζόμενες ἐνδεχομένως σέ κάποιες ἀποχρῶσες ἐνδείξεις, ὅχι γιὰ τήν ἔναρξη μιᾶς δίκης ὅπου θά ἐλέγχονταν οἱ ἐνδείξεις αὐτές, ἀλλά παρανόμων κατὰ τό διεθνές δίκαιο βομβαρδισμῶν ἐναντίον μιᾶς ὁλόκληρης χώρας; Πῶς οἱ διατάξαντες τοὺς βομβαρδισμοὺς περιμένουν ἐπὶ δεκαετίες τήν Τουρκία νά σεβασθῇ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καί δέν μποροῦν νά περιμένουν γιὰ τόν ἴδιο λόγο οὔτε στιγμή μία Εὐρωπαϊκὴ χώρα μέ ὀρθόδοξο χριστιανικό πληθυσμό; Πρόκειται λοιπόν, μόνο γιὰ ὑπερβάλλοντα ζήλο δημοσιογράφων μέ στόχο νά καθισχυασθοῦν ἔνοχες συνειδήσεις ὑπεύθυνες γιὰ ἀδικαιολόγητους βομβαρδισμούς;

Ὅμοιως, στὸν πόλεμο τῆς Βοσνίας, μόνοι ὑπαίτιοι γιὰ ἐγκλήματα πολέμου εἶχαν θεωρηθῇ ἀπὸ τὰ δυτικά ΜΜΕ οἱ Ὀρθόδοξοι, δηλαδή οἱ Σέρβοι, ὁ δὲ ἀρχηγός τους Κάρατζιτς εἶχε καί ἔχει δαιμονοποιηθῇ, μέ τήν. . . συμβολή τῆς Σαηντόλοτζυ (!!!), κατὰ τήν ὁποία κάθε ψυχίατρος εἶναι ἐγκληματίας, ὁ Κάρατζιτς εἶναι ψυχίατρος, ἀρα εἶναι ἐγκληματίας. Τὴν ἐν λόγω θεωρία ἡ Σαηντόλοτζυ προώθησε μέσῳ τῆς θυγατρικῆς τῆς ὁργανώσεως στήν Γερμανία «Ἐνωση γιὰ τήν προστασία των ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τῆς Ψυχιατρικῆς».

Πολλές νεοφάνειες αἰρέσεις, χρησιμοποιοῦν τήν ἴδια τεχνικὴ τῆς δαιμονοποιήσεως τῶν ἀντιπάλων τους καί δὴ ὅσων τίς ἐπικρίνουν. Ὁ «ἀποστάτης»

ποῦ ἀποσκήρτισε ἀπὸ τήν αἵρεση, χαρακτηρίζεται «μαῦρο πρόβατο», ἐνίοτε «μαῦρος μάγος», καταγγέλεται ὅτι προσχώρησε στό «στρατόπεδο τοῦ διαδόλου». Ὁ ἐπικριτὴς τῆς αἰρετικῆς ὁργανώσεως τὴν ἐπικρίνει ἐπειδὴ δὴθεν εἶναι «καταπιεστικό άτομο», «καταπιεστής τρίτου βαθμοῦ», ἐπειδὴ «ἔχει μίσος», ἐπειδὴ ἀνῆκει σέ «αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους καμία ἐλπίδα βελτιώσεως δέν ὑπάρχει» καί μποροῦν ἀρα νά ἐξολοθρευθοῦν μαζί μέ τό ὑπόλοιπο ποσοστό τῆς ἀνθρωπότητος ποῦ ποτέ δέν θά ἀποδεχθῇ τὴν ἐπικράτηση τῆς ὁργανώσεως (ἔτσι, ἡ διδασκαλία τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Σαηντόλοτζυ Λαφαγιέτ Ρόν Χάμπαραντ).

Ἡ τεχνικὴ τῆς δαιμονοποιήσεως συνεπάγεται τό λεγόμενο στήν Σαηντόλοτζυ «Νόμο τοῦ Fair Game». Κατ' αὐτόν, ὁ ἄνθρωπος-στόχος μπορεῖ νά γίνῃ ἀντικείμενο χλευασμοῦ, ἐξαπατήσεως, ἀκόμη καί ἐξολοθρεύσεως. Ἡ διαφορὰ ἀπὸ τίς προαναφερθεῖσες περιπτώσεις δαιμονοποιήσεων γιὰ πολιτικούς λόγους, εἶναι ὅτι στήν Σαηντόλοτζυ, γιὰ λόγους τακτικῆς τῆς καί μυστικο-ὑπηρεσιακῆς λειτουργίας τῆς, στόχο ἀποτελοῦν «μόνο» ὅλα τὰ «καταπιεστικά άτομα» κάθε λαοῦ καί ὅχι κάποιος λαός ὁλόκληρος. Ἀκόμη, ἡ διαφορὰ τῆς μεθόδου τῆς νεοεποχίτικης δαιμονοποιήσεως ἀπὸ τήν «κλασσικὴ» προπαγάνδα, εἶναι ὅτι, ἐνῶ στήν «κλασσικὴ» πολιτικὴ ἢ καί στρατιωτικὴ προπαγάνδα, τό θῦμα γελοιοποιεῖται ἢ καταγγέλεται μὲν, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος, στήν νεοεποχίτικη δαιμονοποίηση τό ἀντικείμενο-ἄνθρωπος μετατρέπεται σέ ὑπάνθρωπο, σέ ὑπαρξὴ ἀνάξια νά ὑπάρχει. Γι' αὐτό, στήν μὲν ἀπλὴ προπαγάνδα ὑπάρχουν ὅρια εἰς τό μέχρι ποῦ μπορεῖ νά φθάσῃ ἡ ἀντιπαράθεση, ἐνῶ στήν δαιμονοποίηση ἀνθρώπων τό θῦμα δέν δικαιοῦται οὔτε νά ὑπάρχει!

Ἡ τεχνικὴ τῆς δαιμονοποιήσεως, συνδυάζεται συχνά μέ τήν «δαιμονοποίηση κατ' ἐπέκταση»! Πρόκειται γιὰ τὴν συνειρμικὴ δαιμονοποίηση. Ἐπιλέγεται ὅ,τι τό χειρότερο στήν πρόσφατη ἱστορία. Ὁ Χίτλερ, οἱ ναζί, οἱ κουνουνιστές, οἱ χουντικοί, ἀνάλογα τί θά φανεῖ πιὸ ἀποκρουστικό στὸν μέσο ἀποδέκτη τοῦ μηνύματος. Βρίσκονται δυό-τρία ἀληθοφανῆ στοιχεῖα καί ἐν ἀνάγκῃ κατασκευάζονται ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Ὁ

ἐπικριτής τῶν αἱρέσεων χαρακτηρίζεται ἔτσι «χουντικός», «συνεργάτης τῶν ναζί» «ρατσιστής», ἢ ἀντιθέτως «φιλοκομμουνιστής». Ἕνας χαρακτηρισμός πού πάντα συντελεῖ στήν δαιμονοποίηση, εἶναι ὁ δημόσιος χαρακτηρισμός τοῦ ἀνθρώπου-στόχου ὡς «ψυχopaθoύς». Καλοῦ-κακοῦ, κάθε καθώς πρέπει ἄνθρωπος θά τόν ἔχει πλέον σέ ἀπόσταση.

Ἀκόμη, ὁ χαρακτηρισμός κάποιου, ἀνευ ἀληθινῶν στοιχείων καί μέ ἀπλές ἐνδείξεις καί εἰκασίες, ὡς «ὑπερβολικοῦ» ἢ ὡς «φανατικοῦ», δέν φτάνει μέν μέχρι τήν δαιμονοποίηση τοῦ προσώπου του, ἀλλά δαιμονοποιοῦνται στά μάτια τῶν ἀποδεκτῶν τοῦ μηνύματος ὅλες οἱ ἐνέργειές του καί τά λεγόμενά του. Τόσο, ὥστε ὁ ἄνθρωπος αὐτός νά συναντᾷ ψυχρούς τοὺς μέχρι πρό τιнос γνωστούς του καί ἔτσι νά ἀπομονώνεται σταδιακά ἀπό τό περιβάλλον του. Εἶναι καί αὐτό μία μέθοδος χειραγωγήσεως πού χρησιμοποιοῦν οἱ νεοφανεῖς αἱρέσεις, ἰδίως γιά νά κάμνουν τίς ἀντιστάσεις ἐκκλησιαστικῶν φορέων στήν δράση τους. Στόχο τέτοιων «μαλακῶν» ἀλλά πολύ ἐπικίνδυνων χαρακτηρισμῶν, ἀποτελοῦν οἱ πλέον εἰδήμονες καί πλέον ἀξιόλογοι ἀπό τοὺς ἐπικριτές τῆς δράσεως τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων. Καί ἡ μέθοδος προωθήσεως αὐτῶν τῶν φαινομενικά ἀθῶων «ἐκτιμήσεων», συνίσταται στήν διοχέτευσή τους μέ πρόσωπα πού θρῖσκονται κοντά ἢ καί μέσα στήν Ἐκκλησία καί παριστάνουν τοὺς «καλοθελητές», τοὺς «διαλεκτικούς», τοὺς «γιά τήν ἐνημέρωσή σας καί μόνον!».

Πά τήν εὐρύτερη χειραγωγήση τοῦ κοινοῦ καί τῆς λεγομένης κοινῆς γνώμης, παρομοίως δημιουργοῦνται ἔννοιες ἢ πρόσωπα ταμποῦ, πού δαιμονοποιοῦνται στά μάτια τοῦ μέσου ἀποδέκτη τοῦ μηνύματος. Ὁ τάδε πολιτικός, ἢ ὁ τάδε ἐκκλησιαστικός ἄνδρας, ταυτίζονται μέ τό κακό. Χρησιμοποιεῖται μία συμμετοχή τους, ἀληθῆς ἢ ψευδῆς ἢ ἐν μέρει μόνο ἀληθῆς, σέ κάποιο ἱστορικό περιστατικό. Καί ὀρίζονται αὐτοί ὡς ἐνσάρκωση τοῦ κακοῦ γιά τοὺς ὁπαδούς κάποιων πολιτικῶν ἢ ἰδεολογικῶν παρατάξεων.

Σέ πολλές παραθρησκευτικές ομάδες, τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ χώρου, δαιμονοποιεῖται ἡ κριτική σκέψις τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι, αὐτός αὐτολογοκρίνεται καί ὑποτάσσεται πλήρως στήν ὀργάνωση, νομίζοντας μάλιστα ὅτι μόνος του δέχθηκε ὅσα τοῦ ὑποβάλλουν. Πῶς τά δέχθηκε; Μέ ὅ,τι λειτουργεῖ στόν ἄνθρωπο ἀκόμη, ὅταν αὐτός ἔχει πεισθῇ νά μήν χρησιμοποιεῖ τήν κριτική του ἱκανότητα, δηλαδή μέ τήν καρδιά του καί μέ τίς θετικές μόνο σκέψεις του γιά ὅ,τι τοῦ λέγεται ἀπό τήν ὀργάνωση.

Ἡ τεχνική τῆς δαιμονοποιήσεως κάποιου δέν ταυτίζεται μέ τήν δημιουργία «τοῦ ἐχθροῦ» μιᾶς κοινωνίας, μιᾶς ομάδας. Ὁ «ἐχθρός» εἶναι αὐτό πού συ-

σπειρώνει ἰδεολογικά καί συναισθηματικά σέ μία ψευδή ἐνότητα τήν ομάδα, εἴτε ἀποκρυφιστική ὀργάνωση εἶναι αὐτή, εἴτε ὁλόκληρη κοινωνία. Ἐνῶ τό δαιμονοποιημένο άτομο εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ «ἐχθροῦ», τό πρόσωπο πάνω στό ὁποῖο μπορεῖ νά ξεσπάσει ἐλεύθερα ἡ ὀργή τῆς ομάδας ἢ ἐνός κράτους, πέραν τῶν ὁποιων ρυθμίσεων τοῦ δικαίου, χωρίς ἠθικούς κανόνες, χωρίς τύψεις, χωρίς κριτική σκέψη.

Ἡ τεχνική τῆς δαιμονοποιήσεως συνιστᾷ μία παραθρησκευτική μέθοδο χειραγωγήσεως καί ἐλέγχου τοῦ νοῦ, πού ἐν τινι μέτρῳ ἀνταποκρίνεται σέ κάποια θαυτέρη τάση τοῦ ἀνθρώπου: Ὁ ἄνθρωπος πάντα ζεῖ μέ τήν συναίσθηση ὅτι νικᾶται ἀπό τήν φθορά καί τόν θάνατο, καί συνεπῶς θέλει προσδιορισμό τοῦ «ἐχθροῦ» μέ σαφήνεια. Ἀληθῆς ὅμως ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ξέρουμε ἀπό τήν διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως μας, εἶναι ἡ τάσις γιά ἁμαρτία καί ὁ Διάβολος, πού φέρουν στήν φθορά καί στόν θάνατο.

Στήν Ὁρθοδοξία, δέν ἐφευρίσκουμε ἐχθρούς, οὔτε δαιμονοποιοῦμε ἄνθρώπους. Γι' αὐτό, πολύ ρεαλιστικά ἀντιμετωπίζουμε τόσο τήν ἁμαρτία ὅσο καί τίς μεθοδεῖς τοῦ ἀνθρωποκτόνου Διαβόλου. Ὅσα συστήματα σκέψεως, ἀντιθέτως, καλλιεργοῦν τήν ἀντίληψη ὅτι δέν ὑπάρχει Διάβολος, κάποιον ἢ κάποιους ἄνθρώπους θρῖσκουν γιά νά τόν ὑποκαταστήσουν στήν συνείδηση τῶν πιστῶν-χειραγωγούμενων. Καί ὀρίζουν αὐθαίρετα τήν ἔννοια τῆς ἁμαρτίας ταυτίζοντας τήν συνήθως μέ τήν ἀνυπακοή στίς ἐντολές τῆς ἡγεσίας. Γι' αὐτό στίς μεθόδους ἐλέγχου τῆς σκέψης (mind control), πού μετέρχονται οἱ νεοφανεῖς αἱρέσεις, χρησιμοποιεῖται ἡ δαιμονοποίησις προσώπων, ἰδεῶν καί συμπεριφορῶν, κατά κόρον.

Οἱ δαιμονοποιήσεις τῶν Σέρβων, τῶν Ὁρθοδόξων ἐν γένει, ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, τῶν ἐπικριτῶν τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων, ὅσων ἐγκαταλείπουν νεοφανεῖς αἱρέσεις, πολιτικῶν ἀντιπάλων, ἢ ἀκόμη (ἰδίως παλαιώτερα, πρό τῆς λεγομένης «νέας τάξεως πραγμάτων») τῶν Ἑβραίων, τῶν Ἀράβων, κ.ο.κ., συνιστοῦν μεθόδους παραθρησκευτικῆς χειραγωγήσεως, ἀκόμη καί τῆς εὐρύτερης κοινῆς γνώμης. Κανένα δικαστήριο δέν μπορεῖ νά ξεπλύνει τό «ἄγος» πού τέτοιες μέθοδοι προκαλοῦν σέ βάρος τῶν θυμάτων τῆς προπαγάνδας διά δαιμονοποιήσεως. Καί κανεῖς δέν μπορεῖ νά σταματήσει τήν φυσική καταστροφή τῶν θυμάτων, ὅταν χωρίς κριτική πλέον σκέψη, κάποιοι ἀναλάβουν τό «ξεκαθάρισμα» τοῦ κόσμου ἀπό τά «μιάσματα».

Μόνο ἡ ἐνημέρωση καί ἡ ἀντίστασις τῶν ἐνημερωμένων ἀρμοδίων μπορεῖ νά ἀναχαιτίσει τήν ἀνετη

παγκόσμια επικράτηση των συγχρόνων «Γκαϊμπελς», είτε νεοφανεϊς αϊρέσεις είναι αυτοί, είτε άνθρωποι που στηρίζονται σέ νεοφανεϊς αϊρέσεις καί στίς μεθόδους τους.

Γιά ποιόν άλλο λόγο άλλωστε, θά διεμαρτύρετο ή αξιότιμη πλήν σαφέστατα αντι-ὀρθόδοξη κα Ὡλ Μπράϊτ πρὸς τὴν Γερμανικὴ Κυβέρνηση, ὅτι «καταπιέζονται» οἱ Σαηντολόγοι στὴν Γερμανία, παρὰ γιὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐπικράτηση τῶν γκαϊμπελικῶν «ίνστρουκτόρων» τῆς «Νέας Ἐποχῆς»; Γιατί, βέβαια, δέν διεμαρτύρετο οὔτε ἀπὸ «ἄδολη ἀγάπη» γιὰ τὴν θρησκευτικὴ ἐλευθερία, οὔτε ἐπειδὴ ἐκάμφθη ἡ θέλησή της ἀπὸ τὴν προπαγάνδα ἢ τὴν πίεση τῆς Σαηντολότζυ.

Ἀφοῦ, κατὰ τίς ΗΠΑ, ὅπως ὁ κ. Μπέρνς δήλωνε τὸ 1996 ὡς ἐκπρόσωπος τύπου τότε τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως, τὸ ἐνδεχόμενο μετατροπῆς σέ τζαμί τῆς Ἀγίας Σοφίας ἀποτελεῖ «θρησκευτικὸ ζήτημα σὸ ὅποιο οἱ ΗΠΑ δέν ἀναμιγνύονται», τότε, πολλῶ μᾶλλον, καί ἡ ἀνάμιξη τῶν ΗΠΑ σὸ θέμα τῆς Σαηντολότζυ οἴγουρα δέν ἦταν οὔτε εἶναι ἀνάμιξη σέ θρησκευτικὸ ζήτημα.

Ἀκριδῶς ὅπως καί ἡ «δαμονοποίηση» τοῦ Μιλόσεβοτς καί περσαιτέρω τῶν Σέρβων δέν συνιστᾶ τόσο ἀνάμιξη σέ ἓνα ἀνθρωπιστικὸ ζήτημα, αὐτὸ τῆς προστασίας τῶν κατοίκων τοῦ Κοσσυφοπεδίου, ἀλλὰ

κυρίως συνιστᾶ χρῆση τοῦ νόμου τοῦ Fair Game τῆς Σαυεντόλοτζυ ἀπὸ ὑποστηρικτὲς τῆς διαβρωτικῆς ἐπεκτάσεως τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς καί γιὰ ἓναν ὁμοιο σκοπὸ, αὐτὸν τῆς **ὀλοκληρωτικῆς παγκοσμίου ἐπικρατήσεως** (πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, στρατιωτικῆς)·.

Μέ ἄλλα λόγια, τὸ βαθύτερο πρόβλημα τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί πολιτικῆς, εἶναι ἡ ταυτότης μεθόδων, ἰδεῶν καί στόχων μεταξύ ἡγεσιῶν αἱρέσεων καί πολιτικῶν ἡγετῶν - καί δὴ ὄχι περιστασιακῶς, ἀλλὰ μέ μακροπρόθεσμη προοπτικὴ κοινῆς τους, ἐπικρατήσεως.

Ἡ - ἐκ μέρους τῶν δύο αὐτῶν χώρων, δηλ. τῶν αἱρέσεων καί τῆς πολιτικῆς - τεχνικὴ τῆς δαμονοποιήσεως τῶν ἀντιπάλων ἢ καί τῶν δυναμένων ἀπλῶς νὰ ἀντισταθοῦν σὸ «θέλημα» τοῦ φορέως παραθρησκευτικῆς ἢ πολιτικῆς ἐξουσίας, εἶναι κοινὴ πρακτικὴ ἀποτελεσματικοῦ καί ἐπικινδύνου «ἐλέγχου τοῦ νοῦ» ἀνθρώπων πού ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέν φαντάζονται τί φρικτὴ χειραγώγηση ὑφίστανται στίς ἀντιλήψεις τους ὡς πρὸς τὸ τί εἶναι ὀρθὸ καί τί ὄχι, ἡ ἀκόμη καί ὡς πρὸς τὸ τί εἶναι πραγματικὸ καί τί δέν εἶναι πραγματικὸ.

Ἀπαιτεῖται ἐπαγρύπνηση γιὰ τὴν ἐπισήμανση τῶν περιπτώσεων καί τῶν τεχνικῶν δαμονοποιήσεως καθῶς καί τῶν ἀνόμων στόχων ἐκείνων πού χρησιμοποιοῦν τέτοιες ἀνήθικες μεθοδεύσεις.

Μπουλγκράβια εἶναι τὸ σχέδιο τῆς Σαηντολότζυ γιὰ τὰ Βαλκάνια. Στόχος ἡ δημιουργία ἐνός «σαηντολογικῆς κράτους» στὴν περιοχή μας μέσω διαβρώσεως τῆς πολιτικῆς καί οἰκονομικῆς ἐξουσίας, τῶν Μ.Μ.Ε. κτλ. μέ μεθόδους μυστικῶν ὑπηρεσιῶν. Ὁ παραπάνω χάρτης-σχεδιάγραμμα δημοσιεύεται σὸ διδῆλο τῶν δημοσιογράφων Νορντχάουζεν καί Μπίλλερμπεργκ «Ψυχοαἱρέσεις» (Psychosenkten), Βερολίνο 1997.

Εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ντεκάνι τοῦ Κοσσυφοπεδίου. Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Decani ἔχει σελίδα σὸ Internet μέ πλοῖα καί ἀντικειμενικὴ ἐνημέρωση γιὰ τὴν ἱστορία καί τὰ γεγονότα σὸ Κοσσυφοπέδιο